

Петро Краснолуцький
*кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри тракторів,
автомобілів та енергетичних засобів
Закладу вищої освіти «Подільський державний університет»,
м. Кам'янець-Подільський*

Сергій Єрмаков
*магістр, науковий співробітник навчально-наукової
лабораторії “Dak GPS”
Закладу вищої освіти «Подільський державний університет»,
м. Кам'янець-Подільський*

КОСОВСЬКИЙ ІГОР АНТОНОВИЧ. СКРОМНИЙ ТАЛАНТ

Основною структурною одиницею закладу вищої освіти є кафедра. По суті це колектив співробітників різного віку, статі, рівня освіти, характеру, які і виконують основну функцію університету – належну підготовку студентів до майбутньої фахової діяльності. Оскільки навчальний процес є складним і багатограним, функції співробітників різняться, відповідно відрізняються інтенсивність праці, її умови та оплата. Чи можна поділяти у цьому аспекті співробітників кафедри на основних і «другорядних» спробуємо з'ясувати на фактах біографії колишнього співробітника Подільського державного аграрно-технічного університету Ігоря Антоновича Косовського.

Ігор Антонович народився 9 липня 1948 р. у місті Шепетівка; за декілька років їх сім'я переїхала до м. Летичів. Тут 1966 року Ігор з відзнакою закінчив середню школу, але ще перед тим 1964-1965 рр. за програмою виробничого

навчання учнів старших класів навчався як учень столяра на Летичівській меблевій фабриці. Сюди ж він і прийшов на роботу по закінченні школи і працював два роки. Далі навчання на факультеті механізації сільського господарства Кам'янець-Подільського сільськогосподарського інституту (1968-1973 рр.), служба в армії (1973-1974 рр.). Після демобілізації Ігоря Антоновича приймають на роботу в «рідний» інститут на посаду навчального майстра кафедри механізації тваринницьких ферм. Цьому сприяло те, що за час навчання Ігор Антонович зарекомендував себе як успішний, дисциплінований студент з неабияким хистом не лише до фахової діяльності але й до спорту, будівельних та оздоблювальних робіт, художньої самодіяльності. Вже наступного 1975 року, підтвердивши свої професійні знання та вміння працювати із студентами, Ігор Антонович за конкурсом обирається на посаду асистента кафедри і від тих пір впродовж майже 30 років викладає дисципліни «Механізація тваринництва» та «Будівельна справа». Варто зазначити, що середнє навантаження викладача тоді становило 850-900 годин; у Ігоря Антоновича воно майже постійно було понад 1000 годин і в основному – лабораторно-практичні заняття. Маючи надзвичайно спокійний, врівноважений характер, Ігор Антонович швидко знаходив спільну мову зі студентами та вмів так ясно і просто пояснити матеріал, що навіть дівчата зооінженерного факультету швидко справлялись з виконанням не лише лабораторних робіт, але й курсової роботи.

А ще ж методична та науково-дослідна робота... Попри завантаженість, в його особовій справі за ті роки є багато офіційних подяк за активну участь у спортивних змаганнях (особливо з волейболу) та культурно-масових заходах. Маючи чистий «оксамитовий» голос та гарний музичний слух, Ігор Антонович був неодмінним учасником концертів, які тоді в обов'язковому порядку влаштовувались до різних офіційних свят.

1982 року Ігор Антонович паралельно з викладацькою роботою долучається до науково-дослідної: на посаді молодшого наукового співробітника працює

разом з колегами під керівництвом доцента Іващенко Г.О. над розробкою модернізованого преса для вовни. Через рік він вже старший інженер по означеній госпдоговірній тематиці, що є визнанням його значного внеску у дослідження.

А ще ж були інші важливі доручення. Так, 1985 року Ігор Антонович разом з колегою асистентом Карловським М.П. очолювали і фактично виконували левову частину робіт з монтажу складного і найсучаснішого на той час обладнання: кормоцеху КОРК-15 (на фермі учгоспу К-ПСГІ у с.Залісся-2), доїльної установки АДМ-8 (у колгоспі с. Руда). А це означає визнання районним керівництвом високої кваліфікації співробітників факультету, оскільки монтаж та пусконаладження такого дороговартісного і дефіцитного обладнання було складною та відповідальною роботою.

Слід зазначити, що у ті часи існували досить жорсткі вимоги щодо регулярного підвищення кваліфікації викладачів. 1987 року Ігор Антонович пройшов трьохмісячне підвищення кваліфікації у Білоруському аграрно-технічному університеті (Мінськ), а 1991 року – шестимісячне виробниче стажування в Кам'янець-Подільському ремонтно-транспортному підприємстві на посаді інженера з технічного обслуговування тваринницьких ферм.

Були ще й інші види роботи. Так, 1985-1990 рр. Ігор Антонович разом з асистентом Карловським М.П. були у складі оргкомітету та журі на обласних конкурсах машинного доїння. Тоді ж брав активну участь в переобладнанні лабораторій машинного доїння (ауд. 132) та кормоприготувальних машин (ауд. 127), які стали показовими лабораторіями і справедливо вважались одними з найкращих серед сільськогосподарських навчальних закладів.

Неабиякий хист до оформлення аудиторій призвів до того, що спеціально для Ігоря Антоновича 1992 року була введена посада «художник факультету механізації с.г.», на якій він працював за сумісництвом до 2006 року. За цей час ним виготовлено безліч стендів та інших наочних матеріалів для різних кафедр і

аудиторій, причому не лише мехфаку. Більше того, був організований кооператив «Новатор», до речі, один із перших в Кам'янці і єдиний, який займався на той час оформленням навчальних закладів. Щоправда, замовлень було небагато через різке погіршення фінансування освіти і кооператив проіснував лиш декілька років.

В нашому навчальному закладі та й загалом у місті Ігор Антонович заслужено вважався одним із кращих фахівців у сфері «малого» будівництва. При цьому завжди був готовий допомогти не лише порадою. Пригадується випадок, коли на початку 1990-х у доцента Львова В.О. згорів дачний будиночок, що ледь не стало для нього важким психологічним ударом. Ігор Антонович швидко організував бригаду з колег-добровольців і в короткий час замість спаленої дерев'яної будки постав симпатичний цегляний будиночок. Зрозуміло, що за роботу грошей ніхто не брав. Це лиш один із випадків, а загалом Ігор Антонович завжди був дружелюбним, врівноваженим, ніколи ні на кого не підвищував голосу, швидко знаходив компроміс, аби погасити нечисленні конфліктні ситуації.

2008 року Ігор Антонович офіційно оформив наукову пенсію, але продовжував працювати на посаді асистента до липня 2012 року. Остаточо вийшовши на пенсію, він підтримував дружні стосунки з колегами і завжди був готовий надати посильну допомогу. Навесні 2023 року, у ту пору, яку він так любив як завзятий дачник і садовод, Ігоря Антоновича не стало.

Життєвий шлях Ігоря Антоновича свідчить про наступне. Асистенти і навчальні майстри є тією ланкою, без якої немислиме ефективне функціонування університету, оскільки саме вони знаходяться «на передовій лінії» роботи зі студентами. Саме вони реалізують не лише освітню програму підготовки здобувачів, але й інші супутні плани та розробки адміністрації та професури. Відтак на них покладається висока відповідальність і пред'являються вимоги щодо фахових знань, комунікабельності, обізнаності з педагогікою та методикою

викладання. Водночас адміністрація ЗВО повинна забезпечувати їм можливості для підвищення кваліфікації і знаходити способи додаткової стимуляції за результативність роботи.

Все це в основному «зійшлося» у житті Ігоря Антоновича і допомогло йому розкрити свої таланти інженера, викладача, спортсмена, співака, будівельника, садовода і навіть кухара. І насамперед чуйного, доброго та водночас принципового чоловіка, який вмів майже все, але ніколи цим не хизується.

При підготовці даної публікації використані спогади колег, друзів, випускників факультету механізації с.г. та зооінженерного факультету різних років, матеріали особової справи Косовського І.А. №4572 на 117 стор. (постійне місце зберігання – архів ЗВО «ПДУ»)